

form, som der vistnok er Trang til. Jeg har henstillet til Finantsministeren at vælge Get af To, enten at nedsette Porto'en eller forhøje Genbudsægten for Brevene, og jeg har derhos påstaaet, og det troer jeg ogsaa er klart, at der virkelig ikke for Publicum vindes noget Synderligt i Henseende til Billighed ved den her foreslaaede Reform, eftersom det er et forsvindende Antal Breve, der have en Vægt af over 25 Dvint. Naar den høitagede Finantsminister har sagt, at Finantserne ikke kunne taale at have en lavere Tækt end den, der nu bestaaer, saa kan jeg ikke nægte, at jeg i høi Grad beklager denne Ytring; thi det er min fulde Overbeviisning, at Finantserne netop ville staae sig særdeles ved, at man ned sætter Tærterne. Det er vistnok alene paa Grund af, at Tærterne haade paa Sernabaner, for Telegrammer og for Breve ere altsom høie, at der ikke flyder større Indtægter til Statskassen deraf end de, der nu flyde. Det er egentlig det Trostesløse i den høitæredes Finantsministers Foredrag, at denne Betragtning slet ikke finder Rum hos ham. Endelig maa jeg i Anledning af den høitæredes Finantsministers Foredrag gjøre opmærksom paa, at den Usikkerhed, som blev omtalt, finder Sted i langt høiere Grad med Hensyn til Vægten af de Breve, der ere under eller over 3 Dvint, end med Hensyn til dem, som ere under eller over 25 Dvint, eftersom Antallet af de førstnævnte Breve jo er det langt, langt overveieende fremfor de andre. Det Gæste, der vindes ved denne Reform, bliver altsaa kun det, at der for Postvæsenet bliver et noget mindre Antal Breve at veie; men for Publicum vedbliver den Usikkerhed, at man, naar man har lagt et Ark Postpapir sammen med Convolut om, ikke er ganske vis paa, om man skal sætte eet eller to Primærker paa det. Jeg har her Postpapir af to forskjellige Slags, hvoraf det ene sammenslagt og convoluteret veier lidt over, og det andet veier lidt under 3 Dvint. Det corresponderende Publicum har ikke altid Leilighed til at veie Brevene paa nøiagtige Vægter, for de komme paa Postcontoret, og affendes et Brev ufrankeret, maa jo Modtageren betale en for-

høiet Porto. Publicum lider ganske vist ikke Noget ved denne Reform, men jeg påstaaer, at det heller ikke vinder noget Synderligt derved.

Finantsministeren: Jeg har heller ikke påstaaet, at der ved den foreslaaede Lov vil vindes Noget i Præisbillighed.

Grunden til, at jeg har taget Ordet, er for paa det Alvorligste at protestere imod den Ytring af den ærede Landsstingsmand for 10de Kreds (Sessen), at den Tanke ikke skulde have Rum hos mig, at ordne disse Forhold saa billigt som muligt for Publicum; men jeg kan dog ikke ved dette Hensyn lade mig bevæge til at skyde den Tanke fra mig, at Staten ikke skal have nogen Byrde af Postvæsenet, idetmindste ikke nogen vedvarende, om den end muligt kan have det for en kort Tid. Det var med Hensyn hertil, at jeg henviste det ærede Medlem til Finantslovsforslaget, som viser, at det først for nylig er lykkedes at faae Postvæsenet til at balancere (Andræ: Nei, paa ingen Maade!). Det ærede Medlem mener altsaa, at det ikke engang balancerer endnu (Andræ: Ja!). Naar det ærede Medlem for 10de Kreds (Sessen) meente, at det var Tærternes Skyld, at Postvæsenet ikke havde saa stor Benyttelse, som man kunde ønske, da vil jeg blot bede ham om at eftersee de Tal, som jeg tidligere har havt Opfordring til at meddele i det andet Thing. Han vil da finde, at det først er for nylig, at den betydelige Tærtnedsættelse, som fandt Sted i 1865, da man fra 16 forskjellige Tærter gik ned til 3, har givet et virkelig klæffeltigt Tilskud i Forsendelsernes Antal.

Det foreliggende Lovforslag prætenderer iøvrigt, som sagt, ikke at medføre nogen gennemgribende Reform. Jeg har sagt, at der er en historisk Anledning til, at jeg maa ønske det gennemført nu, men jeg troer derhos, at det ialtfald gaar ud paa en Foranstaltning, der, naar man vil stille sine Fordringer nogenlunde billig, maa erkendes for at være haade i Publicum's og i Postexpeditionens Interesse.